

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció i Administració

General Barceló, -1.-2.º

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres herbes an es qui s'ho guany

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca-Pame Andreu Alcover, Plaça del Palau, 2.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Merç, 6.—Taller d'encuadernacions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria Ernest Frau, Bressa.—Llibreria d'Alomar y Fontdevila, Bressa.

Parla En Revenjoli. Escolta i oïren

Saonada

Los n'hauriem de donar una un poc regular an es grans aliardes d' anticlericals, que segueixen, tan endimoniats com sempre, sa seua tasca infernal de bramar contra Deu, contra l'Església, contra tota cosa bona que no les entri per s'ui dret; i no los n'hi entra cap mai perque no hi venen ells de s'ui dret, sino just amb s'esquerre, que es s'ui més flac, s'ui xerecando. ¡Hala idó, anticlericals, posauvos bé per rebre sa saonada! i si vos cou, ja xuclareu!

I

Més se'n mereixia!

En periòdic de Paris, socialista, anarquista i sobre tot barrufetista, *La Bataille Syndicaliste*, setmanes enera, com corria sa veu de que el Rei d'Espanya havia de visitar sa capital de França, posà unes paraules molt taliuines sobre D. Anfos XIII, excitant es seus lectors a s'atentat personal. Sa Justicia li posà ses mans demunt, i dia 29 de janer es Tribunal ha condemnats es Gerent i un redactor d'aquell paperot a cinc anys de presó i 300 francs de multa. ¡Molt ben fet! Més se'n mereixien aqueis mestres d'assassins i bandetjats! Si a tots es qui dins Espanya fan excitacions per l'estil, els aplicaven sanipismes consemblants, d'altra manera pintarien ses coses i mes aler'a anirien es nostros criminals deixebles d'En Ferrer, d'En Pauet Iglesias i d'En Lerroux, mestres reconstruïts de s'atentat personal.

II

Una bona clotellada

La se'n han duita aqueis dies a Monistrol de Montserrat un tal Francesc Breten, Pastor protestant, i un tal Josep Boix, que era estat Ballo de dit poble, per haver feta s'arria de travessar per mig d'una processó sense llevar-se es capell i per fer-ne befa. Es Jutjat Municipal els-e clavà una sentència ben a ferir i es Tribunal de 1.ª Instancia els ha rebutat es elau.

N'estam molt contents! Aquest bescut han mester es tarambanes i polissardos d'anticlericals! A mula i anticlericals es tronc els escaliva i els e fa estar una mica més alerta. Idó; tronc an es qui el se guany!

III

¡Quin anticlerical més original!

Parlam p'el pobre Canalejas, Deu l'haja perdonat. Es nostro bon contrari de Madrid *El Universo* dia 27 de janer publica un article des conegut sociòleg i escriptor carlista En Severi Aznar sobre aquell President des Consei de Ministres, la mort del qual tant indignà i aborronà tota Espanya.

«Avui, diu N'Aznar, es vengut a veure'm, sense jo esperar-mo'ho, un amic íntim d'En Canalejas per parlar-me de acció social catòlica, lo qual m'ha extranyat ferm; ell e-hu ha notat, i m'ho ha dit:

—Pero ¿ereia vosté que ets amics d'En Canalejas érem uns animals seuvatges, ¡vaja! uns ueus o uns renegats?

—Vosté dispensi, li he jo dit. Mai he cregut que formassen amb ell cap cenobi d'ascetes (comunitat de relligiosos). En Canalejas amb sos discursos científics guardá certa respectuosa admiració per lo que ell deia *socialisme cristià*; pero amb sos discursos politics ja no l'admirava, sino que l'insultava i l'anomenava *sa gran hipocresia*; i com a governant li deviem més agravis que no justicies. Per aixó m'estranya que vosté...

—Vosté tampoc coneixia En Canalejas, me diu en rudes ¡aquell senyor. Si jo li contava...

«I amb una veu molt commoguda i amb sos uis que li espiretjaven aquest homo polític que jo l'he tenia per un mal caracter i per un anticlerical ferrest, m'ha contats episodis i fetes de de sa vida íntima des seu caporal mort, que, a dir ver, un no sap, com les ha de pendre.

—«En Canalejas, m'ha dit, no era lo que vosté creu i han cregut molts d'altres. En Canalejas sentia s'orde com un reaccionari i sa pietat com catòlic fervent. Més d'una vegada el vaig veure plorar commogut de veure es seus fions agenoiats i amb ses mans plegades devant una imatge de la Mare de Deu. Més d'una vegada li vaig dir, fent sa mitja, veient ets impulsos espontanis de sa seua ànima.

—Pero ¿per que no se fa vosté conservador? Jo el seguiria; molts el seguiriem.—I ell amb certa tristesa, i sense avergonyir-se d'aquelles anyorances conservadores, me feia de resposta:—No pot ésser! ¿I es seu pasat?—I pensant amb veu alta, afegia:—¿Qui sap si de dins es meu camp puc fer més obra conservadora que's meteixos conservadors?—Recort que es dia que batiaren una nina seua, ell va ésser an es bateig a la parroquia; va oír sa missa d'agenoiat, i llavó agafa sa ninona, i s'agenoiava devant s'imatge de la Mare de Deu i la hi oferí, demanant a la Mare de Deu, amb un fervor tal que ets uis li espiretjaven, que acullís i no desamparás mai aquell infantó de seu cor. Era estada sa padrina sa senyora del Dr. Muñoz, a mic íntim seu de tota la vida; i, quant tornaren a la casa i deixaren sa ninona dins es bres, sa padrina, ameixantla, li deia:—Quina padrina tan baixa i tan pobre t'han cercada, nineta meua!—En Canalejas e-hu sent; i amb sa seua vivor acostumada, diu:—Pobre, no; rical—Vosté sap, diu aquella senyora, que jo no tenc riquesa.—Té sa que val més, diu En Canalejas; sa riquesa de sa fe. Per aixó l'he cercada per padrina.—Aquella senyora feusamitja, i digué:—Aixó sí; massa sé s'obligació que tenc com a padrina. Si no se cuidaven de mostrar-li sa Doctrina, no me'n descuidaria jo.—I Deu n'hi demanaria compte, si se'n descuidava! digué En Canalejas amb una gravitat que mos impresioná a tots.—Um altre dia, i d'aixó en pot domar fe el Dr. Muñoz, presentá ses seues fies a sa institutriu que los havia cercada i sabia que hu era estada d'una flia neta d'En Maura, i aixó, lluny d'ésser una prevenció, era estat per ell una recomanació, i ell li digué:

—Senyora, li prec una cosa: li co-

mán tot confiat sa criansa de ses meues fies perque me som entrentit bé de qui es vosté. I dues virtuts sobre tot voldria que empeltás a ses meues fies: sa virtut de sa feneria i sa virtut de sa pietat. Crec qu'una dona fenera i solidament cristiana no pot ésser mai desgraciada ni dolenta; en sa feina i en sa pietat trobará sempre energies per vencer-se i vencer-ho tot, fins ses desgracies que li puguen esdevenir.—Aquella institutriu romangué astorada de que En Canalejas li digués tot alló, allà ont passava per tan poc afecte a sa Relligió, i deia:—Així meteix es mal d'entendre aquest homo; jo no l'entenc: en tot cas es un anticlerical ben original!

—Vertaderament tenia raó aquella dona, me deia aquest senyor.—Jo li poria cantar moltes de coses consemblants, que revelen sa fe d'En Canalejas, sa seua veneració an es sentiment relligiós sincer, i ses seues practiques de catòlic. Escolti aquest exemple: Un dia érem a Otero, poc abans de que l'assassinassen: érem un parell d'amics i ell. El Dr. Muñoz se'n anava i mes deia *Amb-Deu-siau*, pero vérem que registrava com a trastornat sa seua cartera; i En Canalejas li demana:—Doctor, ¿que heu perdut res?

—Homo, crec que sí, diu aquell; duia aquí dins sa medalla de la Mare de Deu del Pilar, i ara no la trop. I si no la duc, me sembla que'm falta cosa i que m'ha de succeir qualque de-nou.—Alguns des que hi havia, esclafiren de riure una mica volterrianament, com si compatissen aquell doctor perque creia encara en medalles. En Canalejas va voler treure es doctor d'aquella luleia poc delicada que aquells en feien, i va dir:—Aixó serà qualque recort de familia, i aixó l'honra molt, Doctor, perque prova que vosté sap guardar ets afectes fins an aquells que ja son a l'altre mon.

—No, D. Jusep, diu molt altiu es doctor; no es cap recort de familia; es un record de sa meua fe: no me'n empegueesc; me'n aván d'ésser i de dir-me catòlic.—Aqui En Canalejas mos mirá a tots, pegá una uiada ben fonda an el doctor Muñoz i aqueix a ell i tots dos se calaren a riure. Llavó no mos explicárem aquelles rialles, i fins mos semblarem incongruents; pero les me vaig explicar quant va ésser mort En Canalejas, que, com li mudaren sa roba, li trebaren, una medalla de la Mare de Deu del Pilar que duia completament igual a sa que duia el Dr. Muñoz dins sa cartera. La hi duia feia trenta anys, i aqueix doctor e-hu sabia aquell dia que creia haver perduda sa seua a Otero.

I En Severi Aznar acaba es seu article amb aquestes espressives paraules: «Contés que aquestes revelacions, que no dupt gens de que son ben sinceres, han desxondida dins mi una compassiuva simpatia per la memoria d'En Canalejas, i l'he comanat a Deu.»

Fassem noltros lo meteix; comanem a Deu de cor'el pobre Canalejas, víctima de ses tires revolucionaries. Es segur que li serví de molt per sortir d'aquest mon ¡aquella medalla de la Mare de Deu del Pilar que duia demunt.

IV

Castanyes i galletes

Se'n donen a rompre es republicans de la *Conjunció*, que se conjunciona-

ren» per aturar que En Maura entrás i per tomar sa Monarquia i posar sa República. Es socialistes formaven part de sa *Conjunció*, i sembla que ja han acabada sa paciència de tot, i han romput es foc contra ets altres republicans conjuncionistes. Es Bolldró Socialista Espanyol de Paris se reuni dia 19 de janer, i va condemnar En Melquiades Alvarez i N'Ascárate; En Melquiades Alvarez per haver duits es republicans de Murcia dia 12 des meteix mes a aplaudir el Rei, i N'Ascárate perque s'adondá a anar a veure el Rei com un xotet de cordeta, acusantlo de traider a sa causa republicana; i convida aqueix Bolldró Socialista de Paris es socialistes que pertanyen an es *Comité Republicà-Socialista*, que se retirin immediatament de tal *Comité*, que no hi tornin que En Melquiades Alvarez no rectifiqui sa seua conducta i que N'Ascárate no quedi esclut definitivament de dit *Comité*.

Aixó han fet es socialistes espanyols de Paris, i es de Madrid també han romput es foc contra es republicans, i els-e segueixen es de provincies, com se veu per s'*Obreretto Balear*, que dedica sa primera plana i llavó tres articles més a espolsar sa murta an es republicans, pero de casta granada. S'article de sa primera plana es des caporal A. Fabra Ribas, un des camarades d'En Ferrer i Guardia, que va prendre molta de part en sa preparació i direcció de sa «setmana trágica». Aquest etziba matalofades a l'uf an En Melquiades Alvarez i a N'Ascárate i a tots es caporals republicans, acusant-los de renegats de sa causa republicana, i de que en tot quant han aparentat fer contra sa Monarquia, no hi eren per fer la guerra a sa Monarquia, sino per ses seues conveniencies particulars. «No iban a la guerra» diu En Fabra Ribas; «iban a la feria».—Més envant e-hi ha un article que diu que's partit republicà «no pot consentir» que N'Ascárate figur pus dins tal partit perque, si segueix figurant-hi, quedarà «deshonrat»; i acaba més avall per dir: «Ah! republicans de bona fe, homs generosos que estau disposats a donar sa vostra vida per la causa! ¿quant tendreu una sobirana promptitut per aturar que seguesquin enganantvos» (es vostros caporals)?

¡Sobre tot canyella que fa bon brou! ¡Be sa posa sa cosa per entrar prest sa República! ¡Així la farán entrar aviat es republicans, entaferrantse castanyes i galletes a discreció! ¡Endevant ses atxes!

V

Ja no va de pop Mestre Biel

Dissapte passat mos surt demunt s'*Obreretto Balear*, taiant ¡claus i fent sabonereta, fet un dimoni contra noltros, i declarant que no hi vol discutir perque no firmam amb so nostre nom i llinatge. ¡Uei, Mestre Biel de la Mel, de la xuia pelada! ¡Aixó no es ver!

¿H-hu sentiu? Es fals que no volgueu discutir amb noltros perque no firmam amb so nostre nom i llinatge! ¡No firmárem amb so nostre nom i llinatge aquelles dues series d'articles que vos etzibárem dins es janer i febrer de 1908 demunt *Gacete de*

Mallorca, i vos no tenguéreu mai pit per firmar més que «Fosfor»; i, en lloc de contestar-mos a lo que vos deïem, acabàreu per enflocar-mos un grapat d'insults i d'injúries? ¿O ja no vos ne recordau? ¡I repetireu aquells insults i injúries demunt s'infame paperot de Barcelona L'Esquella de la Torratra, i tot perque no vos havien fet de s'Institut d'Estudis Catalans! ¿I tenia pit per dir que «mai heu ofesa» sa nostra «persona», i que just heu combatudes ses nostres idees? Aixó també es una solemníssima mentida.

¿Vol dir s'article final d'aquella polémica de l'any 1903, que posàreu dalt La Última Hora i s'altre article de L'Esquella no era ofensiu per sa nostra «persona»? no era «una falta de consideració personal» envers de neltros? ¿De manera que sa... vostra no put? perque... es vostra. ¿No es ver, Mestre Biel?

En lo que també vos posau en ridícul es amb so dir que, si firmàvem es nostros articles amb so nostro nom i llinatge, mos durieu au es tribunal! Per dur-mos-hi no necessitau tal firma. Vos sabeu massa qui es que se firma «Revonjoli»; tant e-hu sabeu, que fogiu de tal persona com el dimoni de la creu, i no acudiu mai a banda aont tal persona siga. I sabeu també que tal persona no ha defuit mai de respondre de tot quant haja escrit demunt LA AURORA. No, Mestre Biel, es que escriuim LA AURORA no hem mester cap testa-ferro per respondre des nostros escrits, si mos duen an es Tribunal, perque tots som majors d'edat, i quant escriuim, sa bem lo que escriuim, i no som tan covarts com vos, que sou tan valent de llengo i de ploma com covart de fets. De manera que aixó que vos ambolicau que, si mos dúieu an es Tribunal, no mos hi presentariem es qui escriuim contra vos, sine un qualsevol que no «a seria res, es una solemníssima falsedat. Mentiu com l'ánima de Judes dient aixó!

Aquí lo que hi ha jo insigne Mestre Biel de la Mel! que a vos vos passa lo meteix que an ets altres contraris nostros que han provat de discutir amb neltros: que, com veuen que no saben contestar a lo que les deïm, apellen an es remei ridiculíssim de dir que no's volen deshonrar discutint amb neltros perque no firmen i perque es nostro llenguatge es massa comunot. I lo salat es que es qui mos diuen aixó, casi mai firmem tampoc, com vos meteix ara, Mestre Biel, que tompeu no heu firmat. Si, aixó vos ha succeït a vos, que no heu sabut desfer-vos des raig de sardonai-es i de nesples que vos hem encivellades amb tot alló d'ets Escolásties, St. Tomás i el P. Mariana i Gregori XIII i la Sagrada Escritura, respecte dels quals heu posada de manifest sa vostra ignorancia supina en questions històriques i bíbliques; heu posat de manifest que, en treure-vos de sa literatura, no sabeu un brot de res. I ara, per sortir des pas i no romandre tan malament devant es vostros bobians i biduins, an-e qui serviu tantes carretades d'anfaus amb sos vostros articletxos de llucifer de per-riure; ara e-hu donau a ses cames, fogiu de sa polémica que vos meteix provocàreu amb ses vostres barbaridats; fogiu dient que no voleu discutir amb neltros perque... no firmam i perque es nostro llenguatge es massa comunot. ¡Hala idè, Mestre Biel de la Mel, Mestre Biel Alomar! ¡bon viatge i amb Deu-siau! ¡Fins a una altra!

VI

No vos cansu, germá!

Per cert subjecte parlam que demunt es paperot socialista de Ciutat s'esforça dissapte per convèncer es

socialistes (a s'Obretaco no'l lletgeix negú que no sia socialista, fora neltros, que'l lletgem per donarli ventim); idè s'esforça aqueix subjecte per convèncer es socialistetxos de que, si teneu cap fia mal criada, no l'han de dur a tancar dins cap convent, sino que es millor amollar-li a lloure. Es sa manera més curta i més socialista de resoldre sa qüestió. ¿Que es una al·lota cap buit que va a má de perdre-se? Idè pegar-li sa sempenta perque se tir de cap a sa perdicó; amollar-la a lloure, com si fos una cussa e una porcastella avorrida! Aqueix socialistes son així! Pero lo salat es que aqueix subjecte se'n vaja a sermonar es socialistes per que no tanquin dins cap convent ses seues fies capets.—Pero ¿com no veu aqueix tros de beneit d' escriguedoretxo que no hi ha gens de perill de que a cap socialista li pass p'es carabassot de fer una tal cosa? ¿Com les hi han de dur a cap convent, si duen tan cuantra es convents, que p'es seu gust les creuarian tots?—Se veu qu' aqueix subjecte, com va escriure tal articletxo, era que no sabia aont fermar s'ase!

VII

De socialistes caps de grí!

Ell n'hi ha un que dissapte passat mos surt demunt s'Obretaco fent-mos a sebre que «es socialisme» «és es vertader cristianisme». Si, es socialisme es un «cristianisme» sense Cristo i sense cap de ses virtuts que Cristo vengué an el mon a practicar i a ensenyar-les-mos, es a dir, es socialisme es tot-lo contrari des cristianisme de Cristo, que es s'únic ver. I diu aqueix petis-currís de s'Obretaco que «es ver que es socialistes «hagen de repartir tot lo que tenen».—Aixó ja feia temps que hu sabíem, i es lo que neltros sempre hem dit: es socialisme predica contra sa propietat privada, dient que tot es mal del mon vé de que hi haja propietaris, i que tot se compondria si es bens se repartissen, si tot era de tots.

Pero es socialistes, com prediquen aixó, ja s'entén que lo que ells volen es que ets altres entreguin ses propietats que poseesquin, per que siguen de tots; ara si es socialistes posseïxen res, aixó no volen ells entregar-ho, i se'n guarden com de caure de voler-ho «repartir», i fins temen sa franquesa de declarar-ho així demunt es seu paperot de Ciutat: volen que ets altres les repartesquen lo que tenen; ara ells jun llamp volen repartir ells de lo seu! ¡Quins farsants! quins hipócrites! ¡Que 'ls-e compr qui no els-e coneix!

VIII

Més animalades de s' «Animalot pudent».

Segueix s' infame Puput sa seua tasca animalenca i pornográfica, per donar gust a nes seus devots, es rotam i ses agrenadures de tavernes, cafetins, xibius, bordells i demés parts dolentes. Allá té es Puput es seu fort, i també entre alguns bobians, caps-verjos i banastres, que encara no se son enterats de lo en ridícul que estan admetent dins ca-seua un periódic com es Puput, es més desvergonyit i més immoral de Mallorca.

Dissapte e-hi torna sortir aquella mala carrossa repetint es seus insults an es reverents sacerdots que se presenten a fer oposicions a ses Rectories vacants, i les torna tractar de pores, i e-hu fa amb un estil lo més envitricollat, confús i mal-fent, que el denuncia a la lleugo. ¡Si basta lletgir-mre tres retxes d'aqueix xelini-xelam ridiculíssim per coneixer s'autor! I es gran betzol se figura esser es

primer escriptor del mon! ¡Mesquinet! ¡Deu se'n apiat! Amén!

IX

Que hu tenga entés Mestre Biel Alomar!

Es ell que cerca raons! Mai li hem moguda neltros cap qüestió; sempre es estat ell que ha comensat atacant un dogma o altre de sa nostra Santa Fe Catòlica, i neltros no hem fet mai més que tornar-li ses plotes en os joc. Qui mos toca cap dogma de sa nostra Fe, mos toca a neltros. Per aixó, que hu tenga en compte, si vol, Mestre Biel! Mentres no ataquí cap dogma de sa nostra Fe demunt qualche periódic de Mallorca, no mos posarem amb ell ni voldrem sebre aont está girat. Ara sempre que ell toc cap dogma de sa nostra Fe demunt qualche periódic mallorquí, mos hi tirem demunt, i li donarem més ventim, caluixos, nesples, cireres, serdonaies, castanyes, galletes i mansiu-les, que no voldrà. Si ell se creu poder insultar, potetjar i omplir de fleumes verinosos ses veritats de sa nostra sacrosanta Relligió, i que negú li par clot, ja hi va ben errat! Si, desde ara le hi feim avinent: mos tindrà molt mals de sentir; seguirem espolsantli sa murta tan granat com sabrem. Si, li pegarem amb pedra i a ferir; sempre que ell s'atansi a ferir es Dogma Catòlic. Sempre que hu fassi, haurá de dir:—Oli m' hi es caigut!

De manera que ja hu sap Mestre Biel Alomar lo que li espera sempre que surti a s mig per escopir a sa cara de Deu o de l'Esglesia, sa nostra

Santa Mare! ¡Que hu sapia que amb tota sa seua literatura, amb tot es seu satanisme estantis, nial, sobiranament ridícul i carronya, mos fa tanta de por com un mosquit escotíat com si mos tirassen paies de Menorca! ¿Estam, Mestre Biel de la Mel de la xuia pelada?

X

¿I sa «Grenera» brutanxa de Lluchmajor?

Si, ¿que s'es fet aquell paperot infame lluchmajorenc, que sa dedicava com ets escaravats a fer bolletes d'alló qui put, per tirar-les a l'Esglesia Catòlica; que no badava boca que no escopís a sa Relligió? i que no bramàs contra ses coses santes i que no calumniàs qualche Ministre del Senyor? ¿Que s'es fet aquell paperot brossenc seuvatge i desvergonyit? ¿Que s'ha d' haver fet! Devers mitján novembre acabá es menuts i aixamplá es potons, i naturalment s'enterro va esser... com es que fan an es cans, en es melxos, a ses bisties. Es que ell era molt pitjor que tots ets irracionals com a missatge d' En Barrufet qu' era, que no tenia part sana per ont agafar. Vajal es socialistetxos de Lluchmajor que prenen tant de cames primes i de tenir tanta de força, se son lluits; han fets bé ets ous en-terra. Si, germamets, La Escoba, sa grenerota brutanxa de Lluchmajor, ha acabats ets alens, gracies a Deu! No res, ¡molts d'anys de ventatge i aquest que no cont! ¡Així hu vegem d'ets altres paperangos anticlericals de Mallorca i fora Mallorca Amén!!! Set vegades amén!

DE TOTES ERBES

Sa llampria meravellosa¹

(segueix)

Poreu fer contes En Juanet i sa mare si devien botar d'alegría de veure-se amb aquella llampria tan meravellosa, que amb ella tenien qualsevol cosa que 'ls-e passás per s'escudeller, perque, en fregar sa llampria amb s'anell que s'enclo moro havia posat an es dit des mig de sa má esquerra d'En Juanet i que En Juanet mai el deixava, sortia tot rabent es negret, i els'e treia tot quant li demanaven, tant per la manjúa com per tota altra cosa.

Així es que an aquella casa ja no hi va haver pus rusca ni anaren pus amb cap anca rossegant, sino que campaven polents de tot, i En Juanet isa mare estaven com uns sí-senyors, i només les mancava ronya per gratar. Bo es de veure que an aquella ditxosa llampria l'havien de tenir ben regostjada: tancada amb pany i clau, i sa clau dins sa butxaca d'En Juanet, que desiera se paupava es butxacó que s'havia fet fer aposta per durla, per veure si la hi duia o si la hi havien saupada.

Sa gent al punt se'n va témer de sa baldor que hi havia a Ca'n Juanet, i sobre tot es veinats en comensaren a estarne mal a pler i a passar-los-se per sa garrova tant an En Juanet com a sa mare tot perque deien:

—Pero ¿que dimoni deu esser estat que primer no porien alzar xella i hi corria tan poc xorréctic per dins aqueixa casa, que set doblés no los feien un sou, i ara campen tan polents? ¿Será cosa que hagen tret cap encantament o que les sia sortit cap negret o que s'al·lot haja pegat qualche salt a part o banda? ¡Aquí hi ha cosa devall es terrés!

I heu de creure i pensar que es meiteixos que darrera deien totes aqueixes coses i en pensaven de pitjors sensa gosar a dir-les, en topar tant En

Juanet com sa mare, les feien la bona ferm, perque sa gent es estada sempre així: en veure negú que camp bé, darrera el criticaràn i li llevarán sa pell per un tres i no res, pero devant li fan de l'amic i s'hi acosten tant com poren, per treure'n raca o estella, com se suposa.

Amb aixó passen un parei d'anys. I En Juanet ja va esser tot un bergantell, i ja comensava a mirar-se més ses al·lotelles que no ets al·lotells, i com més garrides i ben taiades crea, més les aluiava es revel·ler.

I heu de creure i pensar i pensar i creure que assetsuaixí arribá a creies d'En Juanet que el Rei havia fetes unes dictes que estava resolt de casar sa seua fia, que no'n tenia altra i que per aixó la volia casar bé, vui dir, que no volia per genre cap pela-canyes ni cap torra-pipes ni cap babaluet assoleiat i afectat de faió, sino que fos un estornell de pel arreveixinat, llavent, dexondit, que pesás es sol abans de sortir, que negú li pogués menjar sopes demunt es cap, per lo quant amb el temps hauria d'esser el Rei; i, per esser-ho conforme l'aurará canta, s'era mester no badar gota, no patir gens de sa caixa de St. Pere, anar ben uís espolsats i ben destravat i estar sempre an es temps. Per totes aqueixes rasons el Sr. Rei posá a ses dictes que se casaria amb sa seua fia es fadrí que faria sa proesa més grossa dins es termini d'un mes.

No hu volguen sebre ets escabotells de fadrinetos que's presentaven a ca'l Rei per fer proeses, pero disposats tots a carregar-se la creu del sant matrimoni amb la senyora Princesa. I un feia una proesa i s'altre en feia una altra, i tots e-hu feien de tot per porer-se tapar es cap devall es llensol amb sa fia del Rei.

I allá el Rei amb tota la Cort que mirava fer ses proeses i un boldró de d'escrivans escriu qui escriu ses proeses que's feien i es nom des qui les feien, per porer sebre llavo finis finis qui hauria guanyada s'acció i se'n hauria duita la pauma.

¿Que me'n direu? Ell En Juanet com senti ses veus que se corrien de tot aquest endiumenjat, un dia alsa es cap i

¹ An els que diguèrem que la mos contaren, hi ha que afegir el noble senyor D. Pere Orlan-dis i Despuig, al cel sta ell, de la Ciutat de Mallorca i tuadó Magdalena Garrovera, de Campanet.

amb sa llampria a s'esquena i s'anellet an es dit des mig de sa mà esquerra, pren es bobiot cap a ca'l Rei.

E-hi arriba i el me troba amb tota la Cort que mirava fer proeses an es fadrins que's presentaven. Com va veure que aqueis ja havien esfet, se planta davant el Rei i la Cort, i diu:

—Senyor Rei amb tota la companyia, se conté veritat que Vossa Reial Majestat ha fetes unes dictes que's fadrí que dins es termini d'un més farà sa proesa més grossa, se casará amb la Senyora Princesa?

—Sí que es ver! diu el Rei.

—Idó jo venia, diu En Juanet, a provar si seré jo que faré aqueixa proesa per lo quant m'agradaria ferm ferm porer esser genre de Vossa Reial Majestat.

—Idó, diu el Rei, si tantes de ganes en tens, ja pots esser partit a fer sa proesa.

—Bono, Sr. Rei, diu En Juanet: parlem clars! jo sa meua proesa no la puc fer davant sa gent; he d'esser tot sol i a banda que negú me puga veure.

—I com hem de sebre, diu el Rei, que ets tu que l'has feta i no un altre?

—Es ben bo d'arretglar, Sr. Rei, diu En Juanet. Que me tanquin dins una cambra qualsevol, i que posin guaytes an es portal i a totes ses finestres o espirais que aquella cambra tenga, i d'allà dins sortiré amb sa proesa feta, que estaré a la vista de tothom.

Com el Rei sent alló, se gira an es senyors grossos que componien la Cort, i els e diu:

—I que hi deis voltros?

—Que aquest jove parla bé! diu en aquells senyors.

—No res, idó, diu el Rei, ja pots veure quina cambra t'agrada més per tancar-t'hi i fer sa teua proesa!

—A mi totes me son bones! diu En Juanet.

N'hi mostren una que només tenia una mica de finestroniu amb uns retxats de ferro ben espessos i amb puntes. En Juanet s'afica amb sa llampria dins aquella cambra, le hi tanquen rodant clau i sa clau dins sa butxaca del Rei, i quatre guaites an es portal i quatre abaix des finestro a defora, i allà está qui está esperant tothom sa proesa d'aquell estornell que va venir molt de nou a tothom, comensant p'el Rei i p'es senyors de la Cort, i va fer molt mals averanys an ets altres fadrins que ja estaven llests de ses seues proeses.

—Que farem? deien ells entre si mateis. Que será cosa que mos safale a tots i mos don es brou aquest xeval?

—Fiau-vos-ne des reveler!

Sobre tot, ell En Juanet, com se va veure dins aquella cambra i que negú li poria aglapir ses seues manganrufes, s'asseu ben assegut, se posa sa llampria demunt es genoís, i zas! una bona fregada a sa llampria amb s'anellet des dit des mig de sa mà esquerra, i a l'acte ja li compareix es negret dient tot molest.

—Mane'm feines! com esclau teu que som i de tots es qui porten l'anell!

—Sa feina que't man, diu En Juanet, que'm plantis davant ca'l Rei un casat set vegades més gran i més preciós que es meteix casat del Rei, tot acabat, fora una finestra de defora, i tot moblat per dedins!

I encara En Juanet no hagué acabat de dir aixó com zas! se planta davant ca'l Rei un casat set vegades més gran i més preciós que ca'l Rei, tot acabat fora una finestra de defora i tot moblat, amb totes quantes de coses e-hi pot haver a una casa, i sensa faltat'hi un amén de res.

Amb aixó En Juanet se torna carregar sa llampria a s'esquena, com si res fos estat, toca a sa porta, li obrin, el Rei i tota la Cort estaven allà tots esperant el «sant adveniment»; i En Juanet diu:

—Ja está feta sa proesa!

—I adó es ella? diu el Rey.

—Aón diu En Juanet. Surti Vossa Reial Majestat a defora, i la veurá.

El Rei i tota la Cort surten defora, i m'hi troben es grandíós casat que es negret acabava de plantar-hi, set vegades més preciós que ca'l Rei, nou de trinca, tot llest i acabat fora una finestra, i per dedins tot amoblat amb tots quants de mobles e-hi sol haver a una casa de prínceps, sensa que hi faltés en-lluc un amén.

Poreu fer contes com degué romandre el Rei amb tota la Cort i demés gernació, com se veren aquell grandíós casat davant. Se'n feien creus, se miraven uns amb sos altres, allargaven es coll, s'enconaven d'espalles, n'estaven amb sos cabeis drets.

A les hores En Juanet se destira d'aquesta:

—Bono, Sr. Rei: ja veu que hi he deixada una finestra sensa acabar. L'he deixada així per que es picapedrers de Vossa Reial Majestat, o bé ets altres que hi haja, provin d'acabar-la, veiam quin temps e-hi posarán.

A l'acte es picapedrers del Rei se posaren an aquella finestra per acabar-la i deixar-la com ses altres, i varen haver de mester més d'un més, i encara sa coneixia a la lleo que no era de sa meteixa ma que ses altres, aixó es, massa mal-fetota.

Aquí el Rei i tota la Cort varen dir an En Juanet:

—No hi ha remei: tu has guanyada s'acció! tu t'has feta teua la senyora Princesa!

I el Rei que va dir an En Juanet.

—Lo que s'ha d'empenyorar que se venga! Anem ara meteix a sa meua fia, t'hi presentaré, i dins tres dies casats! i així en sortirem amb un aixec!

Que me'n direu? Ell a l'acte presenten En Juanet a sa fia del Rei, tots dos s'agradaren prou, enrengaren sa cosa, i din tres dies se feu s'esclafit, vui dir, se casaren, i venguen unes nocés ben vitenques, i un ball ben rabiós, i festes i sarau per llarc.

Pero no cregueu que tot s'acabás amb aquest casament p'En Juanet. Va esser tot lo contrari, com comensarem a veure'hu dissapte qui vé, si Deu ho vol i Maria.

(Seguirá)

JORDI DES RECÓ

Ses nostres Rondaies

N'hi ha que se pensen que ja les mos treim des cap noltros, per que no creuen que'n correguen tantes entre es poble. Aqueis tals demostren no entendre-hi gaire en rondaies. Ja haureu notat que posam an es peu de cadascuna qui es que la mos ha contada; i es qui no hu creuen, poren anar a tals persones i sabrán de sa boca d'aquestes si es ver o no que les mos contassen.

I ara, a propòsit cols, aqueis dies, per sebre si encara mos ne quedaven gaire a publicar, repassarem ses llibretes allà ont les tenim anotades en forma telegráfica; i després de examinarles de prim compte totes, mos resulta que en tenim cent a publicar.

I com una amb altra donen recapte per tres dissaptes, resulta que tenim rondaies per trecent dissaptes; i com amb un any n'hi ha 52 de dissaptes, resulta que tenim rondaies per sis anys.

¿Ah idó? ¿Que bufau? ¿O vos pensáveu que ja acabávem es menuts, que En Jordi des Recó aviat ja no sabria que hauria de contar?—Noltros meteixos no mos ho pensávem tenir-ne tantes de rondaies replegades. No hi ha remei: s'ordi de lluny engreixa.

Deim aixó per consol d'aquells pella-canyes que se creuen (per que e-hu voldrien) que LA AURORA ja acaba es que-fiar. ¡Bona casta d'acabar-lo si va més xelesta que mai i amb més coratge que setze. Idó sí, d'aquí a sis anys no acabarem ses «rondaies».

Suposam que a sa gont menuda no l's-e caurá gens tort quo hi haja «rondaies» per sis anys. Bé mos va, gracias a Deu! Bons siguem noltros, que Deu mai falta.

Es dinar des Conservadors de Manacor

Diumenge passat es Conservadors de «la Peña» feren un diner an «es Port» per celebrar que En Maura se sia tornat posar an es cap des partit conservador. Per aixó s'obrí una suscripció per que cadascú hi contribuís fins allà ont seria des seu gust, de

manera que no hi hagués que pagar tant per cap i que tots es qui tenen simpaties p'En Maura e-hi poguessen comórrer de franc. Se veu se va fer córrer, i hi comparegueren prop de mil homos, entre joves i veis. A les onze hi va haver missa a s'Oratori d'allà p'es qui no n'havien oida. A sa Presidencia hi havia sa bandera mallorquina i s'espanyola amb sos retrats del Rei i d'En Maura. Se posaren en taula devers les dotze i mitja; i darrera es café s'alsa es President de sa Jovintut Conservadora i tira un discurs ben afuat en defensa d'En Maura i de ses Jovintuts Conservadores de tota Espanya. Després s'alsa D. Gabriel Ferrer, esplicant per que es que es revolucionaris la duen tant d'En Maura, per que es sa barra de cap que's e captura. Llavò parlá es jove Don Guiem Puerto, misser, i va parlar llargament de lo favorable que es estat es govern d'En Maura p'ets obrers, per sa partida de lleis socials, favorables an es treballadors que ha posades. Llavò s'aixecá es Cap des Partit, D. Juan Amer, i va resumir amb viva eloquencia lo que ets altres oradors havien dit, esplicant a pedres menudes lo que significava i volia dir aquell dinar, es desig de que es conservadors de Manacor estiguen ben units i fassen costat em tot i per tot an En Maura.

Sa cosa acabá posant un telegrama d'adhesió an En Maura i enviant una relació ben espinzellada de tal acte an es Cap des Partit de Mallorca, don Manuel Cuasp.

Un nou triunf de la Santa Seu

Ja sabeu que En Canalejas (Deu l'haja perdonat) va sentar com a dogma de sa seua política que s'Estad havia de fer lleis sensa admetre intervenció de cap altre Poder, aixó es, del Papa, en ses coses que tenien un caire esglesíastic i un caire civil; i per aixó va cridar de Roma s'Embajador que teniem en el Vaticá i va suspendre i interrompre ses relacions diplomátiques amb la Santa Seu, i va presentar es «projecte de Llei d'Associacions» sensa haverlo consultat ni acordat amb el Papa. Amb aquest estat de coses ell se'n aná a l'altre mon.

Pero ara tenim es Comte de Romanons, tan aferradís i mal de desllapissar, que ha pres un altre carreranc; i ha dit que, essent católics s'immensa majoria d'ets espanyols, se fa indispensable es tractar diplomáticament amb el Papa i entendre-se amb la Santa Seu en totes ses coses que fan referencia a l'Esglesia i a ses persones esglesíastiques, i que per lo meteix es projecte de Llei d'Associacions es Govern el sometrá an aqueix acort amb la Santa Seu, aixó es, e-hi farán ses variacions convenientes, comcordament amb el Papa. I vetaquí es triunf del Papa i de la Santa Seu amb ses coses d'Espanya.

Com se suposa, aqueixa actitud des Comte de Romanons respecte de la Santa Seu, els es estat an ets anticlericals pitjor que tres bots demunt sa butza, molt pitjor qu'una trepitjada d'ui de poll d'aquelles que engrunen i fan veure de bell de dia tots ets estels del cel. ¿Ah idó, anticlericalitos? Fort! ¡Més vos ne mereixeu, grans aubarcoes.

Dues poesies

Les pesam com a mostra de lo que es sa meravellós inspiració de Mn. Llorens Riber, que llampega espléndidament dins es volum que acaba de publicar, *A sol i vent*.

Si, lletgiu-les benvolguts lectors an aqueixes dues poesies, i ensaboriu-les d'asseguts i de prim compte. Si ha feis així, n'estam segurs de que vos vendrán ganes de lletgir tot es libre

i de tenir-lo avinent sempre per porer-ne gaudir i xelar-hi a l'uf.

Porqueret de la pellissa...

Al amic Joan Llobera.

Porqueret de la pellissa el temps que serás porquer, no guanyarás cap doblar y anirás descalç a missa (1)

Els dijous serás a Inca, els dimecres a Sineu; hi anirás, brinca que brinca, y tot lo mon será teu

Serán teues sense esperes, tan teues com dels godins, les mores de les voreres y ls garanyons dels camins.

T'enfilarás a tot abre, siga gran, siga petit; y't saltará dins el pit el teu cor com una cabra.

Com cadenera pintada volará de brot en brot ton pensament qui se bada y's meravella de tot;

y de ta boca gentil qui sembla un fruyt, des-y-are ta conversa será clara com un regueró d'abril

Flor o agostenca que siga o deixada per descuyt, teua es la primera figa y teu es el darrer fruyt

que en el cor de l'hivernada madura per a Nadal, en la branca enravenada del fredolec figural.

Teua será la cirera dolsa picada d'aucel: recada de primavera, recada o pedra d'anell.

Quant caurá fina la brusca d'un cel baix, com a de ploma, tu, per haver la llambasca, t'enfilarás demunt l'om.

qui creix ran de torrentia. Ja'l codony será madú que no sé quin perfum du de Betlem i pastoria.

Baxará tota banyada, de la montanya, la nit, com collidora atrossada qui du mullatjel vestit;

y com una fada nina, la flamada del fogá devant tos ulls, ballará amb sa falda purpurina,

amb sa falda acampanada qui salta sobre'ls tions, amb sa falda rivetada qui congria visions.

Ballant, ballant esburbada la fada s'esvanirá... ¿qui será qui trobará sa falda dins la cenrada?

Devall la boca de cova del funeral, amb nou joc, cada pic que balla'l foc ha de treure falda nova!

La cuyna ja será plena d'ombra espessa, a caramulls; será ple de son serena el gorc blau dels teus dos ulls!

II

Dins la nit plena d'estrelles qui s'aplegan a redols, palpitant de meravelles, senglotant de picarols,

regalant l'olor feixuga de l'erba-sana distant; ja encén sa llantia poruga la lluern vigilant.

Ja flota un cant d'alegría tota mullada de plor, y canta una xeremia com un aucell qui se mor.

Ja cruix y'ls membres estira dormit, l'oliviar recuyt, y molt vagament delira y somnia flor y fruyt.

Fé un coxí de senyorida, de rostoll compon un lliit, y farás llarga dormida, tot embolcallat de nit,

com un fill de patriarca
allargat devora'l ca:
com a un antic monarca
frescament te vetlarà,

L'ull viu y tota amorosa,
l'estrelleta del porquer,
dormit, devall el dossier
de l'ampla nit gloriosa.

III

Un dia que tu no esperes,
un raig de sol entrarà
dins ton pit sense quimeres,
y'l teu cor se badarà

com magrana qui s'esflora
y desborda de rubins,
sa propia corona ignora
y'ls tresors que té dedins;

qu'es un tresor sense mida
la simplicitat del cor:
t'obrirás a nova vida
plena de saba; y llavor,

porqueret de la pallissa,
deixarás d'esser porquer,
guanyarás qualque dobler,
y aniràs calsat a missa...!

Processó humil

Canta, canta, llengua mia
el misteri gloriós
de la Santa Eucaristia....
Com encencer olorós
flamaj l'estrofa pia....
Voli el fum deliquiós.

Sortiu, Jesús, sense espera
com l'Esposa del Cantà:
blanca de fló es la pomera,
y'l magraner s'empurpra,
ja té figons la figuera,
borrona la vinya ja.

Com en temps de Palestina
passau, y passau fent bé.
Obriu vostra Má divina
y sembrau a té qui té,
el bon blat qu'aquí germina
pero el cel n'es el grané.

Vos comendáveu les coses;
plenes de benedicció
diyeu vostres mans descloses
p'el miracle y p'el perdó.
May per may feu tantes roses
cap roser de Jericó,

com en vostres d'ets floria
el miracle esbadellat,
ni tant de balsam sortia
del balsámic Galaad,
com perdó qui'l mon omplia
d'olor de nard escampat.

Veys? La rosella ufanosa
vibra d'adoració,
y desplega tremolosa
ardent y plena d'oló,
sa porpra més gloriosa
que la del rey Salamó

De darrera una bardissa
hèla un cabrit estorat.
Una branca vincladissa
de garrové'us ha tocat
com la dona hemorroissa,
y es romás extasiat.

Vos heu pres de la figuera
la parábola vital;
a l'ombra qui refrigera
trobau apóstols, si us cal;
beneiu, doncs, la figuera,
beneiu el figuera!

Un bou sobre la pastura
humil s'es agenollat;
amb mirada mansa y pura
com d'infant vos ha adorat.
Oh quin éxtasis fu'gura
dins son ull meravellat!

L'olivera monstruosa
ja vos mostra'l tronc leprés.
Sobre la soca ullastrosa
digau: Jo vull amorós;
y en unció piedosa
ratjará l'oli abundós.

Vos estimau l'olivera,
l'olivera confident
qui viu aixuta y austera
longánim y pacient,
y abrigá amb sa cabellera
vostre únic defalliment;

L'olivera compungida,
arbre de suavitat
qui sent fluir recullida
per son tronc aturmentat

L'oli qui clou la ferida,
l'oli qui fa claretat,

L'oli qui fa flama incerta
y no's mou del vostre altá,
y que en la buydor deserta
l'ombra augusta fa saltá
com una verge desperta
qui porta un llum en la má.

En la caduca vellesa
del olivar, si convé,
feys brollar la juvenesa
de les branques de primé,
oh Jesús, vara promesa
de la soca de Jessé,

fresca flor de profecies,
pujada d'antiga rel,
dau a l'arbre antic de dies
la sava qu'ungeix feel
sacerdots y monarques
com n'ungia Samuel!

Mirau el blat qui madura,
arreu p'el camp desplegat.
Llambreja com l'armadura
vasta de Saül armat....
Mirau el blat qui madura....
Donau la mayna an el blat,

joh Bon Jesús, Pa de Vida
qui del cel váreu baixá,
y trobáreu acullida
a Betlem, Casa de pá,
y en vostres mans, sense mida,
el vareu multiplicá.

Manau que la terra mare
doni sempre el pá y el vi,
Vos qui en el reyne del Pare,
are el beveu sense fi,
Vos qui en companyia cara
també el beguéreu aquí.

Abans de l'Eucaristia
el vi engrendrava pecat;
el vi tentava y llúia
en vidre, transfigurat;
molt dolsament se bevia,
pero després, irritat,

com escorpi enverinava,
mossegava com serpent....
Mes, un mot el consagra
sanc d'un Etern testament,
y vostra má l'allargava.
Oh, Bon Jesús, llargament,

anegau la terra tota
dins el broil del vostre Vi;
si la caritat s'agota,
vendrà a pendre foc aquí;
si la carn lliris no brota,
ell la farà florir.

Per les finestres descloses
vola amb vol immaculat
el llençol que les esposes
pensant en Vos, han filat,
més ben olent que les roses,
perfumat de castedat;

y p'el carrer qui s'arbora
s'escampen humils tresors:
murta, encens qui s'evapora,
y cántics y cors y flors....
Allá un amor vos adora....
feysne un ramell de dos cors.

Cullitulos a l'hora fresca
y lligaulos amb un bri;
l'antic miracle floresca
y l'aigua les torni vi;
vostra Má les compartesca
el pá del humil festí;

el pá negre qui assacia
y dona forsa y salut,
el pá de la pagesia
més gustós com més aixut,
el pá just de cada dia
demanat y obtingut;

y que l'un a l'altra diga
mentre el menja santament:
«No te semola, bona amiga,
com més temps va trascorrent,
que'l nostre cor com qu'estiga
dins nostro pit, més calent?»

Extáticamente el dia
s'acopa com una flor;
la mar més perfum envia
y fa batre més son cor;
y el sol, vers ponent, fa via
com una custodia d'or.

Vers vos puja l'olor densa
del sembrat agonisant;
la glopada més intensa
del encenser flamejant;
y pren la volada inmensa
el Te Deum triumfant....

De l'esglesia esbadellada
que desbordi el vostre abrás
per la natura postrada
que ha adorat el vostre pas
y encare está extasiada.
Esperen el vostre abrás

al lluny, les montanyes dretes;
més prop, el mar ejetut;
més prop, les cases estretes
que per vos han sonrigut,
molt més blanques y més netes;
y aquí, el poble commogut.

En la abraçada infinita,
Jesús, estremeu'mhi a mi,
que he feta vibrar contrita
a una banda de camí,
la meua lira, petita
com una lira de grí!

Vida de Santa Teresa de Jesús, pel P. Lluís Vidal, S. J. (N.º 6 Col·lecció «Llibrets Populars»).

Tots satisfets anunciam sa sortida d'es n.º 6 d'aqueis «Llibrets Populars» que publica el P. Vidal a s'impremta d'En Francesc X. Altés, de Barcelona.

Pe's mars qui vé farà un any que dalt es «Bolletí del Diccionari de la llengua catalana» lletgiem aquesta aspiració: «¡Qu'anirà de bé que n'hi hagués de Vides Populars dels Sants més coneguts, escrites en bon català... per que tothom les pogués lletgir i aprofitar-se'n!» I venturosament aquesta aspiració es estada una crida, una vocació pe'l P. Lluís Vidal, de la Companyia de Jesús. D'aquella fetxa ensá ja té publicades ses Vides de St. Jusep, de St. Ignaci, de St. Francesc Xavier, de St. Lluís Gonzaga, de St. Pere Claver i de Sta. Teresa.

D'aquesta darrera—qu'acabam de rebre—direm poques paraules, pero serem francs. Sa vida de Sta. Teresa de Jesús, sa seua presentació sa seua redacció, el seu estil, el seu català, la seua divisió mos ha agradat molt. ¡I això que som ben esquitarells en punt a hagiografia! Tot ella respira devoció; té una suau naturalitat; es sa fesomia moral, és es caràcter personal tan humanament simpàtic de sa Doctora Avilesa; pero una fesomia feta amb una prosa escayent, seguida, senzilla, neta. No es estrany, per això, qu'hagem lletgides de tira, sense cansarnos gens, ses trenta planes de que consta el «llibret». S'únic defecte que deu tenir ell es qu'es massa curt: un li sap greu o té certa pena d'haver acabada massa prest una síntesis, com aquesta, de sa Vida de Sta. Teresa, tan ben fetona.

Mereix ben bé s'enhorabona el P. Vidal: primer, per haver sabut condensar en poques planes sa completa fesomia moral i humana de Sta. Teresa de Jesús; i en segon lloc per haverho fet «en bon català».

Secció local

† Dilluns a les quatre del matí entregá l'ánima a Deu es nostro bon amic D. Juan Riera de Contes, an els 66 anys d'edat, persona digníssima, cristiá práctic, afectadíssim de fer bé a tothom, una de ses persones més respectables i respectades de tot es poble. ¡Que'l Bon Jesús l'haja trobat en estament de gràcia! i, si encara estigués entretregut dins el purgatori, ¡que'l trega el Bon Jesús i l'admeta a l'etern descans de la Gloria! i doni an es seus fills i demés familia molts d'anys de vida per pregar per ell, i es conhort i conformansa que tan necessiten per suportar una desgracia tan grossa com es estada aqueixa mort. ¡Al cel lo vegem! Amèn!

† També passá dijous d'aqueix mon a l'oltra, D. Bartomeu Tous, misser i jutge Municipal de Manacor, de 62 anys de edat, persona molt apreciable i bon amic nostro. Que Deu nostre Senyor haja acullida la seua ánima i doni conhort i conformansa a sa seua distingida familia, an e qui enviam es nostro condol.—Al cel lo vegem! Amèn!

Dimecres obriren ses seues escoles an es carrer d'En Venturós es Germans de ses Escoles Cristianes, famosos dins ses nacions civilisades p'es sistema admirable que tenen d'ensenyar. A Mallorca están donant un gran compte: tenen escoles a Ciutat, a Sóller, a Binisalem, a sa Pobla, a Campanet, a Inca, i per tot fan molta de prova. Hem d'esperar que a Manacor succeirà lo meteix. Deu ho fassa! LA AURORA dona an aqueis relligiosos sa benvinguda més coral, i s'hi ofereix en tot i per tot. Que constil

Ets exercicis de ses Fies de la Puríssima i ses Coranthes del Cor de Jesús a la Parroquia anaren de primera i hi acudí gran gentada. Deu fassa que en result un gran esplet de bones obres i de vida cristiana d'aquella més fina.

Gracies a Deu es Carnaval a Manacor es anat magre ferm; a sa rua només e-hi comparagueren una quinzena de fresses, i no hi hagué negú que's desmandás gens. Se deu molt a ses disposicions avengudes que doná el Sr. Bal·le.

¿I que'n direm des balls de máscara? Basta dir que sols en feren es republicans. Ja está ben en caràcter que es republicans siguen ets únics que conservin tals balls. Que son moltíssims de republicans més que fresses que no duen altre nat que engañar la gent, i fer de sa política una gran comedia, que acabaria en tragedia i amb un esclat mortal, si ells mai arribaven a entrar, que no hi arribarán mai, com se suposa. An aqueis balls de máscara no hi aná casi cap al·lota; això demostra que ses al·lotes de Manacor, gracies a Deu, conserven encara es seny, que molts de manacorins han perdut.

Errades de caixa

Mos n'escapáren unes quantes edis-sapte passat, desgraciadament; rectificarem ses més notades. A sa plan. 1, article I, retxa 52 diu «missanya», i toca dir «missaga».—A sa plan. 1, columna 2.ª, r. 51 diu «nacia», i toca dir «nascia».—Més avall, retxa 83 diu «blasfensa» i toca dir «blasfema».—A sa col. 2.ª, retxa 42 diu «ellò» i toca dir «ells».—Més avall, a sa retxa 45 diu «ets», i toca dir «est»; i a sa retxa 51 diu «versaletes» i ha de dir «cursiu»; i a sa retxa 53 diu «crucificatst dien», i ha de dir «crucificats dient».—A sa plana 2, col. 1, retxa 28 diu «gruerra», i ha de dir «guerra»; i a sa retxa 57 diu «sentirme», i ha de dir «sentir-ne».—A sa col. 2, retxa 8 diu «reinvindicacion sobrerres», i toca dir «reinvindicacions obreres»; i a sa col. 4, retxa 12 diu «óí», i toca dir «ó».—A sa plana 3, col. 2, retxa 34 diu «que heu vos», i ha de dir «que vos heu».—A sa col. 3, retxa darrera diu «té es Vicari General des Militars», i ha de dir «té es lloc de Vicari General des Militars»; i a sa col. 4, retxa 2, diu «i des'encarregat», i ha de dir «es s'encarregat».—A sa plana 4, col. 1 i 2 es titol de «Reflexió» sortí equivocat a sa II, III, IV i V.—A sa «Secció Local», retxa 1.ª diu «hi hagué hi ha festa», i havia de de dir «hi ha haguda festa»; sa noticia 4, retxes 3 i 4 diu: «ja reu anar», i havia de de dir «ja no poreu anar»; a sa penúltima retxa de sa noticia 5 diu «es nos amic», i ha de dir «es nostro amic»; i a sa noticia 6, retxa 2 diu «Parroquia difernts predicadors», i havia de de dir «Pzroquia: diferents predicadors».